

מִשְׁהָרָה סַמְלֵי

אחרי שירות שנות כתיבה, הסופרת והמחזאית נואה סמל עדין מתמודדת עם מחסום כתיבה ("זה כמו להיות בארץ זרה ולאבד את המacen"), עדין מרשה לעצמה לפנוט על שינויים ביצירות שכבר ראו אור ועדין מנסה להפתיע, בעיקר את עצמה ● רק אל תקרוא לה "אחות של" או "אשתו של"

רומי זוארץ

שהדר גם אותן? ".
היו ספרים או יצירות שעלו לך
ברירות?
"בספרים שעסקים בנושא השואה גי'
לייתי שיש תמיד נקודה שבה הגובל بيינן
ובין הספר מיטשטי. אני גולשת פנימה
ומאבדת את עצמי. ב'צחוק שאל עכברוש',
למשל, כשהילדה המוסתרת בבור רעבה,
אני רעבת. כשהיא לא ישנה, גם אני
לא ישנת. הרצינול אומנם הבין שמדובר
בבר דרום פיקטיבית ובעלום ברוי, אבל
הגופו סירב לקבל והזודה לחולטן. אותה
תוופה קرتה גם ברומן 'ראש עוקם',
שבו מוחבא מזוקאי יהורי בעליית הגג
בידי אהובתו הנוצריה. את ההתמונות
שהוא חווה גם אני חוותתי. אני כבר יודעת
לוזות את הסימנים של טרומן הגלישה
ומכינה את עצם לקראתה, אבל זו תמיד
חויה מטוללת, שבה הספר ואני הוכבים
ליחסות אחת. אני מאמין שהאמנות היא
סוג של מסדרון שמוליך ואורט לעולם
שללא למורי בדורหล', שיש בו ממד של
בלתי נודע, ואולי טוב שכך".
השואה, נושא מרכזי ביצירותיו,
מממשיכה עלולה ביום אחד בשיח הציבורי
בבקשר של רצח עם ואזרוי אפונ בערדי
לqm. מה דעדת על בך?
"השואה היא אירע ייחודי", שאינו בר

כשהוצבו לי תנאים דרמטיים לשלום ליטרת הבשר הרכלותית, אחרות לא מקבל חשיפה, הסתגרתי. עם נדרשתי לדבר על הגירושים של אחי, עם אחרות נדרשתי להביאו לצילום שער של מגין. נשאלתי בברדי' איך זה היה לישון עם שלמה ארצי. מכיוון שידעת שמלמראיין יש את, שאלתי אותו איך זה היה לישון עם אחיו"'

מקו ממוני או נשכחו. בעיקרונו, כל ספה הוא תומנה קפואה של המצב המוסים שבו הייתה כשבתוותה אותו ובעiker של ההק' שדר הגשי שבנו נכתב. יתכן שנובען אחד או במלוק אחד היהiti כותבת אותו לה' לוטני אחרית, אבל אני לא רוצה להזכיר סס במקום של הרטה, ולכן אני מתוו' חת שם סגנוןנו ותיכני. הוא מה שהוא, גם אם אני הילכתי הלאה. כחוובת גדרולה של מה היה אילו' אני מרשה לעצמי לפנות על שעינויים. את הפרק על לימה אנרגלי', האישה מהעתיד ברומו' צחוק של עכבר' רוש', שאינה יודעת על השואה ומנסה לגלות את עקבותיה של לילה יהודיה אחת, היהiti רוצה לפרט פעם במלואו. מכיוון שהספר ראה אור ב-2001, וסוגת המדע בדיוני לא הייתה שכיחה אז בארץ, לא כל שכן בהקשר של השואה, הוחלט לカリ את הפרק כדי שהקהלאים לא ייר'תו. במrootות השנים ובתרוגומים לשפות וורות בכבר מופיע הפרק המלא. אולי יום אחד זה יקרה גם בעברית. בעיקרונו, אני מאמינה שתיקון אפשרי רק קידמה. לך חיים, מסקנות, תוכנות חדשות - כל אלה הם כבר משימותו של הספר הבא. על המ' החב' של' ותלי הנור לרגלי - מוטו של המחויאי סמויאל בקטט: 'נסה שוב. היכשל שב. היכשל טב יותר'.

נוארה סמל, לילודת 1954, הייא סופ' רת, מוזאית ומתרגמת, לילדת יפו. בעלת תואר שני בתולדות האמנות מאוניברסיטת תל אביב. פרסמה 20 ספרים למבוגרים ולילדים, וכן מחזות, ליברויות לאופרה, שירה והריטים. רבת מיצירותיה עוסקות במשפחה הישראלית בצל השואה, והן תורגם לשפות רבות ווכו בפ-רטים ביגלאומי. הרמן פיי עטה 'צחוק של עכברוש' מעובד בעט לפרט קולנוע בהפקה ביגלאומי. אהוה הבהיר הוא חזמר שלמה ארצי. אבהה היה יצחק ארצי, שכיח בחבר' כנסת מטבח סיעת הליבורלים הע-צמאים. נושא למג'יל התיאטרון הדאמרי לשענבר געם סמל, ואם לש' לישעה. מתגוררת בתל אביב. בשנה הקרויה יראו או רומן חדש למביר' גרים פרי עטה "אהבתם דראשנה" אודרנה" וספר הילדים "הഫוטים של שיינידלה".

האם היום, לאור ניסיונך, ישנן יציריות מוקדמת של שחיית שבאה אליה מושנה? מה שתמיד הטיד אותה היה דוקא

שב. הכהל טוב יותר". האם החדשנות היה משחו שמייסק אתן? "אני מחליף את המילה 'חדשנות' ב'הרפתונות'. מעצם היוטו סופרת שמי דлегת בין לא מעט סוגות – רומנים, סי-פורים קצריים, מהזות, ליבריות לאופרה ושיריה – שוו כשלעצמה הרפתונות, אני משתמשת לחווות דוקא את הלא מוכך והפחות מקובל. כל ספר>Dורש את סגנונו ואת עיניו היחודי, ואלה מתגביים כפועל יוצא של הנושא, הסיפור, הדמויות. הרומן 'צחוק של עכברוש', למשל, נפתח בשאלת איך לספר את הסיפור? שהפחלה לי למוטו: לא רק מה לספר, אלא איך לספר. ברומן הספריפי זהה הגיבור האמייתי הוא הזיכרון, ולכן חיפשתי את הייצוגים השונים שבhem יכול הזיכרנו להיות מועבר להלאה: סי-גור אונגה צירעה הלוות יונמו, אלה הם מה שתמיד הטיד אותי היה דוקא החחש שארצה לשנות את הספר כדי עבד, ולכון החלטתי שלעולם אין קוראת אותו לאחר שראה או. מבחינות, לקורא שיש עכשו זכויות לא פחות מני ואולי יותר. הוא זה שקורא אותו עכשו על מפת נפשו. הספר עכשו הוא בן הלוייה שלו, ואילו אני צריכה לווז הזרה ולהיפרד ממנו. עם זאת, אני נדרשת לחזור אל הספר כאשר הוא נמצא בתהילהיך של תרגום. המתרגם תמיד מגיע עם שאלות שמחיבות לצלול אליו שוב. לפעמים אני עומדת מולו ונחמת ושותאלת מי כתוב אונך בכלל. ולעתים אני מתידידת איתה מחדש ומגדלה בו ברבויות צדקה

**הבעל נעם סמל
הבעל של נואה".
שיגידו 'نعم הוא'**

צ'ילום: ראוון קסטלו

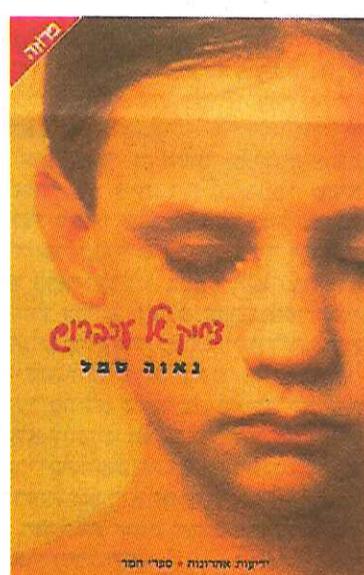
"בכוננה בחרתי
בשם עט של גבר".
"מעופפת"

"נעימה ליה תחווה להיות
שיותך לך לעצמך". סמל
צולופ. ניצן לוטם

"נואה סמל
ישראל"

"ニסלה לבנות
אלטנטיביה
למדינת היהודים".
"ישראל"

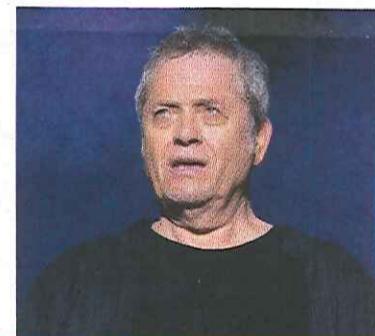

שתי לדבר על הגירושים של אח, פעם
אחרת נדרשתי להביאו לצילום עמוד
שער של מגזין נחשב. כשירור רדרוי חי
נסאלתי איך זה היה לישון עם שלמה
ארציו. מכיוון שידעתו של מרainer יש
אה, שאלתי אותו איך זה היה לישון עם
אחיו והסבירה למזינים מה זה חדר ילי.
dim משופך בילדות של איז.

"לאחרונה פרסומי ספר בשם 'מעור'
פפת' תחת שם העט האן בי לנדי (חוואט
כנת זמורוביטן). וזה ספר מודע בדרכיו
פוליטי על חברה שעוברת תהליכי
לאומיות ועשה דמנז'יזיה בלתי פר-
סקת לאובי, כדי לשמר מצב קבוע של
לחימה. הגיבור אולינה נשלהבת בש'
לייחות מסוכנת ממוגלת ומחליטה לחזור
לلمורה מבצע. משני אמצעי תקשורת
ההמונייטרים התקבלה דרישת
קודם כל על מיריר גרבוואן על העיביה של
געם את האיטארון האקרים. כשירובתי,
שיכת רק עצמי. האמת, אחרי התנאים
עש של גבר. נעימה לי התוושה לחיות
של תקשות הדעתית להישאר בא'
רוון, אם כי זה בהחלט כרך במחיר יקר
של יאיחשפה לספר. לי שמציג אות'
היהם כאשתו/ אחוזו של אני עושה תיכון
פמיניסטי בו במקום ושולות בקהל: למה
אשר צריכה לחיות תמיד שלחוון/ גרו'
רטו/ סניפו של גבר? אני מציעה אופציה
חלופית: מקומות שבתוכם האישה היא זו
שעומדת במקום, יוצג הגבר כמייחס לה,
ולא להפ. אם מציגים אותה כנכש מכו-
בד, וממש מרגשים דחף בלתי נשלט
להזכיר את הייחסים שלו (אפשר גם
לא), ברירת המחדל המכברת יותר היא
לומר 'שלמה הוא האח של נואה' ו'نعم
הוא הבעל של נואה'.

בינציאלי, שבו אנשים מסוימים גם על
פי מיקום. תמיד הייתה מאוד גאה במא-
שפחה שלה ובהשגים של כולם. איש
איש במחוזותינו. אבל אחד כן בא שנות
הריאליות והזונאמי של הΖאתה התק-
שות, ואו הלכתו והפטתי יותר ויתר
ל'אותות של' ואחר כך לא'שטו של'. כל
זמן שיכולה להציג חזיפה בספר בז'
כות תכני ומהותו – זה עדין היה אף
שרי בשנות ה-80 עד אמצע שנות ה-90
– יכולתי להיות עם זה, אבל כשהזבכו
לי תנאים דראקוניים לתשלום ליטרת
הבשר הרילוית, אחרת לא קיבל
חשיפה, הלכתו והסתגרתי. פעם נדר'

אלומן:
תערוכת

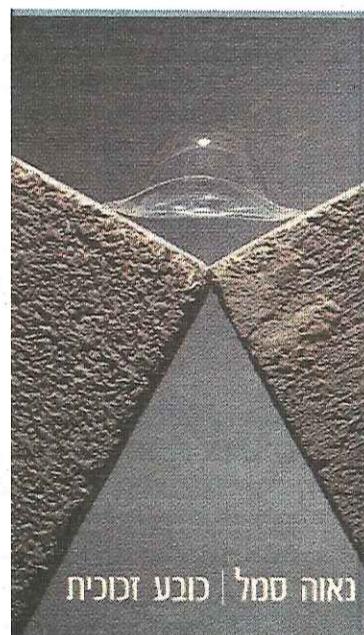
"תמיד הייתה מאוד גאה במשפחה שלו וביחסים של כלום. האח והאב שלמה ויצחק ארצי

השווה לה שום מקרי ריצה עם אחרים, שהם
זועות בפני עצמן".

ליהישאר בארון

היא לא אהבת את זה, אבל למרות
היחסים הרבים שהשיגה ביכולת עצמה,
סמל זהה לא פעם להואר "אותות של".
הרבכה לפני כן היא הייתה "הבת של".
"אבי היה סגן ראש עיריית תל אביב
ואחר כך חבר הכנסת", היא מספרת. "אלא
שלפני שנים זה נאמר הרבה פעות בטעון
רכילות וצחוב, יותר בסוג של עובדה
בחברה פAMILIARIT, או ליתר שטיטל פרו-

"כתב בעברית
דחוסה, צורבת,
חומרתית".
"כובע זוכיות"

**בספרי שעוסקים בשואה תמיד יש נקודת שבה
הגבול ביןי ובין הספר מיטשש. ב'צחוק של
עכברוש', למשל, כשהילדה המוסתרת בבור רעהה, גם אני
רעות. כשהיא לא ישנה, גם אני לא ישנת. ב'ראש עזום',
שבו מוחבא מוחיקאי יהודי בעליית הגג בידי אוחבתו
הנוצרייה, חוויתי בעצם את ההtmpotot שהוא חווה"**